

Arrest

nr. 41 256 van 31 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 juni 2005 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juni 2005.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 7 december 2009.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 16 november 2003, verklaart er zich op 18 november 2003 vluchteling.

1.2. Op 10 juni 2005 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd op 13 juni 2005 aangetekend verzonden en luidt als volgt:

“A. Vluchtrelaas

U bent een staatsburger van de Russische Federatie en van gemengde origine (moeder van Russische origine, vader van Oekraïense origine). U verklaarde uit het leger te zijn gevlucht. Ter staving van uw asielaanvraag haalde u voor het Commissariaat-generaal volgende feiten aan.

Uw moeder was als Russische in Tsjetsjenië geboren, maar woonde reeds geruime tijd in Rusland. Zelf bent u in Rusland geboren. U ging af en toe naar Tsjetsjenië om Russische familieleden te bezoeken. Na uw legerdienst werkte u in een depot van een militaire school in Moskou. Van andere mannen hoorde u over de mogelijkheid om tijdelijk naar Tsjetsjenië te gaan. In Tsjetsjenië was er op dat moment reeds een oorlog bezig. U besloot toch een tijdelijk contract voor Tsjetsjenië te tekenen om via deze weg sneller promotie te kunnen maken. In september 2003 werd u als beroepsmilitair naar Tsjetsjenië gestuurd. U werd gestationeerd in een basis in Gudermes. U was verschillende malen getuige van de vernedering en mishandeling van de lokale bevolking. Zo was u op 14 september 2003 getuige van de mishandeling van een Tsjetsjeense straatverkoopster door A.(...), een van uw collega-beroepsmilitairen. U probeerde de vrouw te beschermen en het kwam tot een licht handgemeen tussen u en A.(...). Een week later was u op de basis toen een Oeral kwam aanrijden. Uit de Oeral werd een jonge Tsjetsjeense jongen gegooid. Vervolgens werd de jongen door een militair geschopt en geslagen. U wilde de weerloze jongen beschermen en duwde de militair op de grond. Daarop nam de militair een handgranaat en maakte aanstalten om deze te laten ontploffen. Om dat te verhinderen greep u de militair zijn mes en stak hem verscheidene malen in schouder en arm. U werd vervolgens geslagen door enkele andere militairen en daarna opgesloten in een cel in het hoofdgebouw. De dag nadien werd u door uw chef V.(...) S.(...) en een persoon in burger ondervraagd over het incident van de vorige dag. Na de ondervraging zei V.(...) S.(...) dat hij bereid was u te laten ontsnappen. U ging niet op zijn voorstel in en werd terug naar uw cel gebracht. De volgende dag werd Y.(...), een dienstplichtige, bij in uw cel gebracht. Hij was zwaar afgeranseld, vermoedelijk door een van de beroepsmilitairen. De volgende nacht konden u en Y.(...) een bewaker overmeesteren, zijn machinegeweer afnemen en ontsnappen. Jullie vluchtten naar de grens met Dagestan en verscholen jullie een dag in een half verwoeste fabriek, in een voor u onbekend dorp.

De volgende dag ging u naar Saratov, vanwaar Y.(...) afkomstig was. U bleef nog enkele dagen in Saratov bij Y.(...)'s vrienden en ging dan naar Moskou. U logeerde tot aan uw vertrek naar België in het dorp Galitsina, in de datsja van een vriend. U verliet de Russische Federatie uit angst om veroordeeld te worden voor het neersteken van de militair en wegens desertie. U had ook angst dat de militair die u had neergestoken wraak op u zou willen nemen. Tijdens uw verblijf in Galitsina had u nog enkele malen contact met uw moeder. Ze vertelde u dat nog verscheidene malen militairen bij haar naar u waren komen vragen. Op 13 of 14 november 2003 verliet u de Russische Federatie en kwam naar België, waar u op 18 november 2003 de status van vluchteling aanvraagde. Op 31 december 2003 was er bij uw moeder een huiszoeking, door enkele militairen die naar u op zoek waren. Sinds uw verblijf in België heeft u nog contact met uw moeder in de Russische Federatie. Zij vertelde u dat er convocatiebrieven werden bezorgd op uw naam. De laatste convocatie kwam eind 2004.

B. Motivering

Niettegenstaande de initiële beslissing tot een verder onderzoek in uw dossier door het Commissariaat-generaal dient nu in de gegrondheidsfase te worden geoordeeld dat er in uw dossier geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld. U verliet de Russische Federatie omwille van drie redenen, met name uit angst om wegens het neersteken van een militaire collega veroordeeld te worden, uit angst om wegens desertie veroordeeld te worden en uit angst dat de militair die u had neergestoken of zijn familie wraak zou nemen op u (CGVS, dd. 15/03/04, p. 14). Uit uw verklaringen blijkt dat u zich beroept op gewetensbezwaren om uit het leger te vluchten. In dit verband dient echter te worden opgemerkt dat u vrijwillig een contract tekende om naar Tsjetsjenië te gaan. Zo verklaarde u dat u zich tot uw commandant richtte die uw komst regelde via zijn connecties (CGVS, dd. 01/06/05, p. 11, 12). Bovendien verklaarde u dat u reeds voor uw vertrek naar Tsjetsjenië hierover had gesproken met mannen die er reeds waren geweest. U verklaarde dat hetgeen ze zeiden u niet erg aansprak, maar dat u toch wilde gaan om promotie te maken (CGVS dd. 01/06/05, p. 11 — 13). Bovendien verklaarde u dat u wist dat Tsjetsjenen werden geslagen in Tsjetsjenië (CGVS, dd. 01/06/05, p. 14, 15), en verklaarde u zelfs dat u op voorhand reeds had voorzien dat u morele problemen zou kennen in Tsjetsjenië (CGVS, dd. 01/06/05, p. 17). Het feit dat u zich desondanks vrijwillig heeft aangeboden om in Tsjetsjenië te strijden is echter onverenigbaar met oprechte en onoverkomelijke gewetensbezwaren tegen (persoonlijke deelname aan) het optreden van het Russisch leger in Tsjetsjenië en de mishandeling van onschuldigen. Het gegeven dat u — volledig op uw eigen initiatief — een contract ondertekende om naar Tsjetsjenië te gaan om aldus promotie te krijgen maakt dat u niet aannemelijk kan maken dat u het leger verlaten heeft wegens onoverkomelijke gewetensbezwaren. In verband met de andere problemen die u aanhaalde ter staving van uw asielaanvraag dient te worden opgemerkt dat ze vreemd zijn aan de conventie. Het neersteken van een persoon is een strafrechtelijk feit dat niet onder de Vluchtelingenconventie valt. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat u niet op een eerlijk proces

zou kunnen rekenen omwille van uw etnie, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uw vrees voor wraak van de man die u neergestoken had houdt evenmin verband met de Vluchtelingenconventie.

Evenmin zijn er aanwijzingen dat u niet op bescherming van de Russische autoriteiten tegen deze persoon of zijn familie zou kunnen rekenen, omwille van de hierboven vermelde criteria die vervat zijn in de Vluchtelingenconventie. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. U bracht geen enkel document aan ter staving van uw identiteit of asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend. In kader van het onderzoek van uw asielaanvraag werd op 1 juni 2005 een gehoor georganiseerd van 9u tot 11 u. Hierbij was als advocaat aanwezig meester Bruyninx gedurende het volledige gehoor."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit het verzoek tot voortzetting blijkt dat verzoeker beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. In een eerste middel levert verzoeker kritiek op de motieven van de beslissing. Verzoeker bevestigt hetgeen hij verklaard heeft, doch voegt toe dat de hoofdreden van zijn asielaanvraag bestaat uit de vrees veroordeeld te worden omwille van zijn desertie uit het leger. Verzoeker meent dat de deductie die het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maakt, geen steek houdt. Verzoeker stelt dat het niet is omdat iemand, met het oog op promotie (of meer nog, verblind door promotie) vrijwillig een contract ondertekent om naar Tsjetsjenië te gaan, zonder de draagwijdte en de gevolgen ervan voldoende onder ogen te hebben gezien (of te hebben willen zien) dat er om die reden geen gewetensbezwaren kunnen ontstaan na het meemaken in de praktijk van hetgeen men hem had meegedeeld. Verzoeker voert verder aan dat hij niet kan genieten van de bescherming door de autoriteiten in zijn land van herkomst waardoor zijn asielaanvraag voor wat betreft de desertie uit het leger perfect kadert binnen de Conventie van Genève. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur en de normen van het UNHCR. Verzoeker wijst erop dat de ondervrager de taak heeft de verklaringen van de asielzoeker te evalueren in functie van concrete omstandigheden eigen aan zijn zaak, hetgeen de ondervrager in casu volgens verzoeker nagelaten heeft te doen. Deze laatste heeft zich enkel beperkt tot het uitsluiten van de mogelijkheid dat verzoeker het leger noodgedwongen heeft verlaten omwille van gewetensbezwaren, omdat hij vrijwillig een contract ondertekende om naar Tsjetsjenië te gaan. Volgens verzoeker kan men dan ook niet anders dan vaststellen dat zijn relaas niet correct werd begrepen of overgebracht. De onzorgvuldigheid waarmee het asieldossier van verzoeker behandeld werd schendt het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, alsook de voorschriften van het UNHCR.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet zij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in de eerste plaats vreest te worden veroordeeld omwille van desertie. Verzoeker brengt echter geen begin van bewijs omtrent een officiële verdenking of veroordeling omwille van deze beweerde desertie bij (stuk 3, gehoorverslag CGVS 01/06/2005, p. 2). Daarenboven is een vrees voor strafvervolging omwille van desertie of dienstweigering in se geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag), waarnaar verwezen wordt in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Een deserteur of dienstweigeraar kan slechts beschouwd worden als vluchteling als hij kan aantonen dat hij vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, een

gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering of desertie. Verzoeker heeft geen elementen aangebracht waaruit kan worden afgeleid dat hij omwille van zijn desertie onevenredig zwaar zal worden bestraft omwille van één van voormelde redenen.

2.4. Met betrekking tot de overige problemen die verzoeker aanhaalt, zijnde zijn angst om wegens het neersteken van een collega veroordeeld te worden alsmede de angst voor de wraak van diens familie, stelt de Raad eveneens vast dat verzoeker zelfs geen begin van bewijs aanbrengt (stuk 3, gehoorverslag CGVS 01/06/2005, p. 2). Deze problemen ressorteren evenmin onder de Vluchtelingenconventie. Uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien geenszins dat hij omwille van een van de redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag niet op de bescherming van de autoriteiten van zijn land van herkomst zou kunnen rekenen tegen de eventuele wraakacties van de familie van het slachtoffer van de steekpartij of dat hij geen eerlijk proces zou krijgen indien er officiële beschuldigingen worden geuit.

2.5. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus kan tenslotte worden opgemerkt dat, om hiervoor in aanmerking te komen, verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden voor een reëel risico op ernstige schade moet aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker laat echter na in zijn verzoekschrift of in het verzoek tot voortzetting van het geding ook maar enig element aan te brengen waarom hij in aanmerking zou kunnen komen voor een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zodat de Raad derhalve niet kan overgaan tot een beoordeling dienaangaande.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig maart tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN